

gøres nogen Forandring her, skønt jeg tror, at Loven ved at virke et Par Aar ogfaa nok skal bringe Lægedom for dette Punkt og vise, at man har grebet rigtig. — Jeg skal nu slutte, idet jeg i øvrigt i det hele taget kan slutte mig til den Kritik, der fremkom fra den højtærede Minister, og idet jeg udtales, at der for Tiden vistnok ikke er noget at gøre paa dette Omraade.

B. Holm: Jeg skal blot gøre nogle faa Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag, thi jeg har en Følelse, af at det er rigtigt, hvad den ærede sidste Taler sagde, at for Tiden lader der sig vist næppe noget gøre paa det Omraade. Det har jeg paa Følelsen, og derfor er det jo ganske naturligt, at man ikke føler stor Trang til med dette Forslag som Grundlag at give sig ind paa en vidtløftig Kritik af den nugældende Alderdomsforsørgelseslov. Jeg kan ikke, saaledes som den ærede sidste Taler, ubetinget slutte mig til den højtærede Ministers Kritik af det foreliggende Lovforslag. Enhver, der var Medlem af dette Ting, den Gang vi diskuterede den nugældende Alderdomsforsørgelseslov, vil jo vide, at jeg var med til at fordomme en Del af de Bestemmelser, som staar i den nugældende Lov, og jeg er altsaa for saa vidt enig med den ærede Forslagsstiller, som han gaar ud paa ved Hjælp af sit Forslag at søge disse Bestemmelser fjernede i den bestaaende Lov. Jeg kan altsaa ikke være enig med den ærede Minister i hans Kritik i Lovforslagets enkelte Bestemmelser med Hensyn til faste Takster, Betingelserne for Hjælpens Indtræden osv., men derimod er jeg i dette Øjeblik ikke ganske paa det Rene med, om ikke den højtærede Minister har Ret i, at vi ikke endnu have indhøstet fuldt tilstrækkelige Erfaringer til, at vi kunne gaa til en Reform af Alderdomsforsørgelsesloven i den Retning, jeg mener, at den burde være. Jeg ser nemlig saaledes paa dette Lovforslag, at det ikke i væsentlig Grad, hvis det skal fortaas saaledes, som det nu er affattet, vil forbedre de gamle Arbejderses Stilling, og, saavidt jeg kan skønne, vil det heller ikke, saaledes som Forslagsstilleren synes at mene, lette Kommunernes Byrder, og det er jo dog Kommunernes Byrder, man i Hovedsagen beklager sig over for Tiden. Dersom det nemlig er saaledes, som ogsaa den højtærede Minister antog, at Forslagsstilleren med sin sidste Passus i § 1 har ment, at „disse Summer udbetales dog kun med Fradrag af de Indtægter, de understøttede Personer oppebære ad anden Vej“, saa antager jeg, at den ærede Forslagsstiller vil indrømme mig,

at dersom alle Indtægterne, som vedkommende have, naar de ere over 60 Aar, skulle fradrages dem i den Understøttelse, som her foreslaas, vil Understøttelsen i mange Tilfælde blive meget mindre, end den nu er. Det ærede Medlem har jo nemlig ikke undtaget Arbejdsfortjenesten, og jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem har tænkt sig Muligheden af, at Arbejderne eller en Arbejderfamilje her i Kjøbenhavn skulde kunne klare sig uden at kunne fortjene selv det aller ringeste til Hjælp til det, han her foreslaar, og jeg tror for øvrigt heller næppe, at de ville kunne det paa Landet. Det maa absolut være forudsat, at vedkommende maa kunne tjene noget eller paa anden Maade faa noget til Hjælp for deres Livsophold. Men naar det skal fradrages fra den Sum, der her er foreslaaet, bliver det, saa vidt jeg kan skønne, ringere for dem, der skulle have Understøttelse end efter den nuværende Lov, hvilket dog vist ikke har været Forslagsstillerens Mening. Med Hensyn til Kommunernes Stilling og de Byrder, der paahvile Kommunerne med Hensyn til Tilskudet til Alderdomsforsørgelsen, er det jo saaledes nu, at selv om Beflagelserne, som den ærede sidste Taler sagde, ikke ere saa høje nu, som de have været, saa tror jeg dog, at vi her i Rigsdagen have et Bevis for det modatte gennem de stadig tilbagevendende Forordninger fra alle Samfundsklasser om, at Kommunens Byrder bør lettes i den og den Retning; vi have der et Bevis for, at Kommunerne mene, at Byrderne ere for store. Og dersom dette Forslag om faste Takster vedtages, hvad jeg ikke har det mindste imod — jeg mener netop, at der skulde faste Takster ind i Loven — saa tror jeg aldeles bestemt, at Kommunernes Udgifter og Byrder, selv om deres Tilskud i Fremtiden kun bliver en Tierdepart, ville blive større, end de ere nu efter den nugældende Lov. Det frygter jeg i alt Fald for. Forslagsstilleren har ikke gennem Udregninger bevist noget andet, og jeg antager ogsaa, at han i dette Øjeblik vilde have overordentlig vanskeligt ved at bevise noget andet. Derfor tror jeg ikke, at Forslaget i den Stikfælde, hvori Forslagsstilleren har forelagt det, vil kunne gavne dem, som han tilsigter at gavne, nemlig dem, som skulle have Understøttelsen, og Kommunerne, som skulle være med til at give Understøttelsen. Det maa i det hele taget erkendes, at paa et Omraade som Alderdomsforsørgelsen er det overordentlig vanskeligt at lovgive. Samtidig skal jeg selvsølgelig erkende over for den ærede Forslagsstiller, at den Grundighed, hvormed man gif til Værks, den Gang man